

P. N. Petersen (Røje): Også jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til vedtagelse. Jeg kan gøre det så meget lettere, som vi her i Danmark, hvad der har været fremhævet fra forskellig side, i det store og hele opfylder de bestemmelser, som nævnes i den pågældende konvention. Og så er der et forhold til, som gør, at jeg med særlig glæde kan anbefale forslaget, og det er, at det efter min opfattelse er nødvendigt — jeg tillægger det megen vægt —, at vi i så vidt omfang, som det er muligt, deltager i det internationale samarbejde.

Jeg anbefaler altså forslaget.

Chr. Nielsen: Jeg skal ikke bestride rigtigheden af de oplysninger, den konservative ordfører fremsatte om, at der var enkelte danske rederier, som på visse nybygninger havde indrettet mandskabsrummene på en sådan måde, at man forlængst har overfløjet de krav, som er nedfældet i denne konvention, men jeg vil dog have lov til at fastslå, at det er så få undtagelser, der her kan være tale om, at det er det store område, som er tilbage, og som i allerhøjeste grad trænger til at underkastes forandringer.

Når jeg læser denne konvention igennem, står det for mig som noget aldeles ufatteligt, at rigsdagen i året 1950 skal præsenteres for et dokument, der så utilsløret, som den foreliggende konvention gør det, håner og ringeagter søfolkene. Det er mig ufatteligt, fordi det jo ikke er så forfærdelig længe siden, vi hørte den ene hyldesttale efter den anden om søfolkernes enestående indsats under den store krig, taler, hvori det også hed sig, at søfolkene ikke skulle blive glemt. Som det måske vil huskes, samledes repræsentanter for det internationale transportarbejderforbund under krigen til et møde i London, hvor man udarbejdede retningslinier for de forbedringer, der måtte gennemføres for mandskabet ombord i skibene, når krigen var afsluttet. Det blev til det, der kaldes søfolkernes frihedsbrev, og det fandt efter sin vedtagelse tilslutning fra rederkredse, som bemærkede, at det var naturlige retfærdighedskrav, der her var opstillet, og som man måtte søge gennemført, når krigen var slut. Nu er krigen slut og har snart været det i 5 år, men hvad er der blevet tilbage af alle disse løfter og den megen hyldest? Intet, overhovedet intet. Rederne er, som de altid har været det, den kategori af arbejdsgivere, der skovler fantastiske summer hjem. Det er snart

sådan, at intet rederi med respekt for sig selv i dag er mere end 4 år om at indtjene sin aktiekapital, ja, der findes endda selskaber, som ikke behøver at bruge det åremål. Men alligevel må søfolkene stadigvæk kæmpe mod rederens rovgridskhed, der sætter sine spor gennem dårlige lønninger, underbemanning og direkte risikofyldte skibe.

Nu foreligger så den konvention, der skal være retningsgivende for søfolkernes tilværelse ombord. Lad mig slå fast, at konventionen ikke på noget område opfylder de retningslinier, der blev nedfældet i søfolkernes frihedsbrev. Ser vi på afsnittet om lukafforholdene, vil man stadigvæk ikke tilkende søfolkene ret til at have et privat rum. Fortsat skal der stuves 3—4 mennesker sammen, og under hvilke forhold? Ja, herom kan man læse i artikel 10, hvor det fastslås, at på skibe under 800 t skal der være 1,85 m² plads til hver enkelt, på skibe på 800—3 000 t skal der være 2,35 m² og for større skibe 2,78 m² plads. Men når man så læser videre i artikel 10, stk. 6, fastslås det her, at ved opmålingen skal det fladeindhold, der optages af køjer og klædeskabe, kommoder og bænke, medregnes. Hvis man prøver at foretage en beregning over, hvad plads der så bliver tilbage til menneskene, der skal opholde sig der, bliver det en så uendelig lille plads, at det på forhånd er umuligt, at der overhovedet kan være løst inventar i rummet. Man siger nemlig i stk. 16, at enhver køje skal være mindst 190×68 cm, d. v. s. at køjen fylder 1,3 m²; dernæst siger man om klædeskabet, at det skal mindst have et tværsnit på 300 kvadrat-tommer, hvilket omregnet i cm betyder, at størrelsen kan være 30×60 cm, altså fylde 0,2 m². Dette sammenlagt med køjepladsen giver 1½ m² i det hele. For den første kategori er der afsat 1,85 m²; der bliver altså tilbage, når klædeskab og køjeplads trækkes fra, 0,35 m² plads til beboerne.

Enhver vil sikkert kunne sige sig selv, at det er meningsløse forhold, der her bydes søens folk. Det er ikke så længe siden, at Norsk-Amerikalinen havde et præsentationsbesøg i Københavns havn med sin nye Atlantbåd „Oslofjord“. Der kunne man overbevise sig om, hvad de størrelsesforhold betød for mandskabet. Målene, som er nedfældet i denne konvention, skal nøje overholdes, og det betød, at når mandskabet skulle ind i deres rum, var de nødt til først at tage den stol ud på gangen, der stod i rummet, for både person og stol